

ansført i Erklæringerne. Nu tør jeg spørge den ærede Rigsdagsmand: hvad Trost ligger der da for Ansøgeren i, at han veed, hvad der staaer i Erklæringen, naar man dog indrømmer, at den kan komme til at spille en aldeles underordnet og interessigende Rolle? Det næste, jeg tør vel sige, Argument, som den ærede Rigsdagsmand har benyttet, var, at Ansøgeren i Grunden ikke faaer andet Svar, end at „det Ansøgte efter Omstændighederne ikke kan bevilges“, og det er ham ikke til synderlig Oplysning. Deri ere vi aldeles enige, men det forekommer mig, at en temmelig dunkel Forestilling maa have foresvævet den ærede Rigsdagsmand, idet han betegnede dette „kan efter Omstændighederne ikke bevilges“ som et Drakelsvar. Det synes mig langtfra at have Drakelsvarets Charakter, thi med Begrebet om et Drakelsvar forbinder man dog uden Tvivl det Skulte og Dunkle; men den Resolution: „at det Ansøgte ikke kan bevilges“, er ganske vist aldeles aaben og klar. Forøvrigt skal jeg ikke indlade mig paa den Forverling af det Forbigangne og Tilkommende, som ligger i det Raisonnement, som den ærede Rigsdagsmand brugte. Hvis jeg tør kalde det tredie Moment et Argument, saa vilde jeg sige, at det var et stærkt Argument, saafremt et Arguments Kraft laa i Styrken af de Ord, hvori det indklædes. Den ærede Rigsdagsmand sagde — jeg troer ganske vist, at han brugte de Udtryk, — „Ministerier, Autoriteterne ere saa lidt nansomme mod Menigmand“. Jeg skal ikke gaae ind paa denne Utring, idet jeg holder mig for overbevist om, at den ikke finder Gjenklang nogetsteds her i Salen. Det fjerde Argument, han har brugt, kan jeg ikke tillægge større Vægt end de tre, som jeg har tilladt mig at gennemgaae. Han sagde, at, hvis Thinget ikke nu antager denne Lov, vil den komme næste Gang og saa gaae igjennem. Jeg svarer dertil: det, som ligger mig paa Hjerte, er, at det Thing, som nu er samlet, skal forfaste denne Lov; thi, hvad der muligen maatte foregaae i en anden Session, lader jeg ganske roligt udenfor Betragtningen.

Med Hensyn til hvad den ærede Rigsdagsmand for Randers Amts 2den Valgfreds (Val-

senfald) har yttret, skal jeg blot tillade mig en Bemærkning. Jeg maa tilstaae, at det er undgaaet mig, i hvilken Retning han benyttede det, som han ansøgte om det Unskelige i, at en Embedsmand, som afgav en offentlig Erklæring, maatte blive fritagen for det juridiske Ansvar. I den Anledning vil jeg gjøre — om jeg tør bruge det Udtryk — en Berigtigelse, som jeg beder den ærede Rigsdagsmand modtage med den Velvillie, hvormed jeg meddeler den, at efter den bestaaende Lovgivning er det en utvivlsom Sætning, at den Embedsmand, som i Embedsmedfør udtaler, hvad han anseer for at være rigtigt, ikke kan paadrage sig noget juridisk Ansvar, naar det ikke kan bevises, at han med ond Villie og overbeviist om Urigtigheden af det af ham Anbragte har afgivet sin Erklæring.

Sttrup: Det foreliggende Forslag synes grundet i naturlig Billighed; thi det gaaer kun ud paa, at Sandheden kan komme for Dagen, og at Forurettelsen fjernes. Jo mere fleersidigt en Sag undersøges og drøstes, desto sikkrere og nøiagtigere finder man Sandheden, hvorpaa det dog egentlig kommer an, og, naar nu en Embedsmand, uagtet al anvendt Omhu og Flid, kan have feilet, maa det være ham kjær, at den Paagældende kan oplyse ham, saa at Feilen kan blive rettet forinden Sagens Afgjørelse. Den høitærede Justitsminister har i forrige Session udtrykkeligt erkjendt, at det er en billig og retfærdig Fordring, at vedkommende Klager eller Ansøger gjøres bekendt med de Erklæringer, som Dorigheden afgiver over hans Klage eller Ansøgning, men der skulde dog særegne, mig ube kendte, overveieude Grunde, for at kunne sætte Retfærdigheden i Baggrunden. Hine Grunde søger man forgiæves i de Sager, hvis aabenlyse Behandling maaskee kunde sætte Embedsmænds Retsskaffenhed og Standhaftighed paa Prøve, thi Sandheden taaler altid Lyset, men det er kun Løgn og Falskhed, som maa krybe i Skjul og snige sig om, og jeg beklager den Embedsmand, og enhver Mand, som ikke tør sige Sandheden reent ud. Hvad har han vel at frygte for? Lad ham ogsaa ved enkelte Leiligheder maaskee paadrage sig nogle Ubefageligheder, som jo følge med enhver Stand og Stil-